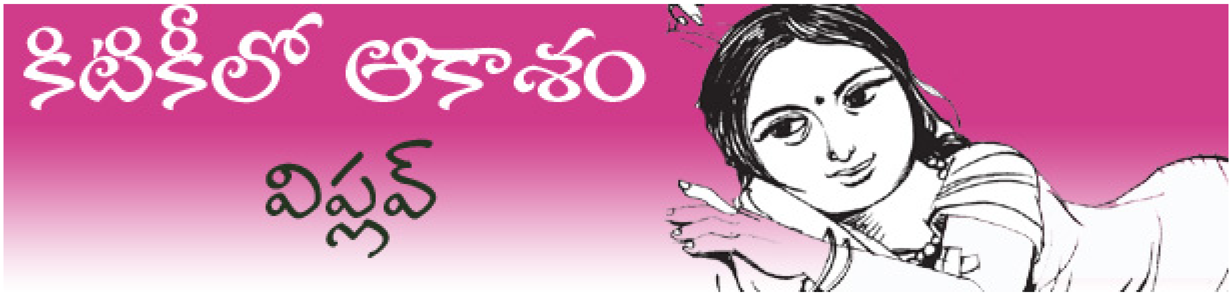

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

"రాధీ. రాధీ...... లే.......... ఇక్కడే నిద్రపోయావే" రాజు కుదుపుతో కళ్ళునులుముకుంటూ మేలుకుంది రాధిక. అర్ధరాత్రి దాటింది.

"నువ్వేంటి ఇలా కంప్యూటర్ ముందు.." మానిటర్‌లో తెరిచి ఉన్న తన మెయిల్ బాక్సులోకి తొంగిచూస్తున్న అతని చూపులను పసిగట్టి హడావుడిగా దాన్ని క్లోజ్ చేసింది రాధిక. ఆ లిప్తపాటులోనే గమనించింది, చైతన్య నుంచి ఏ మెయిలూ రాలేదని.

"జెన్నీతో కాసేపు ఛాట్ చేసాను.......... మధ్యలోనే నిద్రొచ్చేసింది" కాస్త నిజం దాచేస్తూ అతడికేసి చూసింది. ఆమెను పట్టించుకునే స్థితిలో లేనట్లు చిరాకు అతడి ముఖంపై.

"పో... ముఖం కడుక్కోపో......... అంత జిడ్డు........ కనీసం ఏసీ అయినా ఆన్ చేసుకోకపోయావా?" అలసటగా మంచం మీద వాలిపోతూ టీవీ స్విచ్ ఆన్ చేసాడు రాజు.

"బానే ఉంది...... సడన్‌గా అలా నిద్రపోతానని నేనైనా అనుకున్నానా? అలా అయితే కంప్యూటర్ ముందు ఎందుకు పడుకుంటానూ...?" అతను పెంచుతున్న సౌండులో తన మాటలు వినడని తెలిసినా గొణుక్కుంటూ బాత్రూమ్‌లోకి అడుగుపెట్టింది రాధిక. చల్లటి నీళ్ళు ముఖంపై జల్లుకుంటూ ఎదురుగా ఉన్న అద్దంలో చూసుకుంటూ తనరూపం కరిగిపోతున్నట్లు తోచింది ఆమెకు. ఎందుకు చైతన్య మెయిల్ చెయ్యలేదు? వివేకానందకు హఠాత్తుగా ఏమైనా..?? ఆలోచన పూర్తిచేసేందుకు భయపడింది. ఒకసారి అతనికి ఫోన్ చేస్తే? కానీ రాజు ఎదురుగా ఎలా? వేరెవరికైనా అని చెప్పొచ్చు. కానీ తమ మాటలు విని అతనికి అర్థమయిపోతుందే. అతనికి వినపడకుండా హాల్‌లోకి వెళ్ళి ఫోన్ చేయొచ్చు. అయినా ఇలా అర్ధరాత్రి ఎవరికి ఫోన్ రాజు అనుమానపడొచ్చు. అసలు ఇదంతా ఎందుకు..... అతనితో చెప్పి చేస్తే? ఎలాగూ తెలుసుకదా అతనికి, వివేకానంద గురించి. ఏమైనా మిగతా పేషెంట్ల బాగోగుల గురించి ఇలా అర్ధరాత్రుళ్ళు ఫోన్ చెయ్యను కదా, ఈ పసివాడి గురించి మాత్రం ఏమిటి ప్రత్యేక శ్రద్ధ అని అతను ఆలోచించవచ్చు. అనుమానపడొచ్చు? ఏమో........ మానవతా దృష్టితో, స్నేహభావంతో ఆలోచించొచ్చు అర్థం చేసుకోవచ్చు. కానీ ఆ 'ఏమో' అనే అనిశ్చితి ఆమెలో సముద్రంలా ఎగిసి ఎగిసి పడి కుదురుగా ఉండనివ్వలేదు.

ఒక మనిషి ఎప్పుడు ఎలా ఆలోచిస్తాడు అనేది ఎవ్వరూ తేల్చలేని మిస్టరీ. గదిలోంచి టీవీ సౌండు బాత్రూం తలుపుల కింద పారి అసలే సందేహాల్లో కొట్టుమిట్టాడుతున్న ఆమెను మరింత ఇబ్బంది పెట్టింది. న్యూస్ ఛానెల్ థీం మ్యూజిక్ వినిపించేసరికి ఆమెకు రాజు ఎందుకు ఇంత సౌండు పెడుతున్నాడో అర్థం కాలేదు. అతను మమూలుగా శబ్దం లేకుండ 'మ్యూట్'లో పాటలు చూడటమే కానీ ఇంత వాల్యూంతో వార్తలు వినడం అసాధారణమే. టీవీ సౌండు మరింత పెరిగింది... "రాధీ..... రాధీ......" అని ఆత్రుతగా రాజు గొంతు ముఖాన్ని తువ్వాలులో అద్దుకుంటూ ఏమిటని ఆమె అడుగుతు గదిలోకి వస్తుండగానే.. "ఇతనేగా........ మీ......." ఇక చెప్పలేనన్నట్లు టీవీ వైపు చూసాడతను. అటు చూసిన ఆమె కళ్ళల్లో అపనమ్మకం షాక్ కొట్టింది. చైతన్యను చూపిస్తున్నారు.

మసక మసకగా ఉన్న గదిలో.. బహుశా అతనికి తెలియకుండా తీసిన వీడియోలా.. మసక మసకగా అయిన అతని గొంతు స్పష్టంగా మ్రోగుతోంది. కళ్ళనే కాక చెవులనూ నమ్మలేకపోతోంది రాధిక. అతను డబ్బులు అడుగుతున్నాడు. లక్షల్లో టీవీ స్క్రీన్ అడుగున అక్షరాలు ఎర్రచీమల్లా పరుగెడుతున్నాయ్." మా .... ఛానెల్ సీక్రెట్ కెమెరాకు చిక్కిన గ్రేటర్ హైదరాబాద్ మునిసిపాలిటి ఇంజినీర్" "మరో అవినీతి పెద్ద చేప" "లంచావతారం అరెస్టు" "రకరకాల పదాలతో చైతన్యను గురించి చెడుగా అక్షరాలే అయినా, పదాలే అయినా రాధిక ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నమ్మేది కాదు. కానీ........ ఆమె కళ్ళారా చూస్తోంది. చెవులార వింటోంది. అతనే లంచమే అడుగుతున్నాడు. స్పష్టంగా అతనే.

మార్పు అనేది జరిగేంతవరకూ తెలియదు. లిప్తపాటులో కళ్ళెదుట మారే దృశ్యం కావొచ్చు, సంవత్సరాలతరబడి పెరిగిపోయే మనిషి కావొచ్చు, జీవితాలూ చరిత్రలను దాటుకుని సాగిపోయే కాలం కావొచ్చు........ ఒక్కసారి మునుపటి రూపాన్ని గుర్తుచేసుకుంటేనే కానీ ప్రస్తుతం ఎంత మారిపోయిందా అనేది అర్థం కాదు.

కారు అద్దం మీద హోరుమని కురుస్తున్న వాన నీటిని తొలిగించేస్తున్న వైపర్ల మధ్యనుంచి చురుగ్గా ట్రాఫిక్‌ను గమనిస్తూ డ్రైవ్ చేస్తోంది రాధిక. వర్షం ధాటికి దొరికిన ప్రతి బిల్డింగ్, షాపు ఆవరణలో తలదాచుకుంటున్నారు జనం. అద్దం మీద తొలిగిపోతున్న నీటి చారల్లో తన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచమంతా జారిపోతున్నట్లు అనిపిస్తోంది రాధికకు. ఇలాంటి వర్షం అంటే ఒకప్పుడూ తనకెంతో ఇష్టం. ముఖ్యంగా చేతో కలిసి ఉన్న ఆ రోజుల్లో. ఏమయిపోయాయి ఆ రోజులన్నీ? అసలు మంచి కాలాలు అలాగే ఉండిపోవెందుకు? అంతకంటే మంచి అనుభవాన్ని కోరుకుంటూ మనమే వాటిని వదిలేసుకుంటున్నామా?

తృప్తి పడుతూనే ఉన్నా మరింత తృప్తి కావాలన్న ఆశ ప్రతి మనసులోనూ అంతర్లీనమైన బలహీనత.

ఇలాంటి వానల్లో....విశాఖ సముద్రం ఒడ్డున........ చున్నీ అంచుతో తలకప్పుకుంటూ.... తడి ఇసుకుల్లో అలాగే ఉండిపోక తలదాచుకునే స్థలం కోసం వెతకడమెందుకు... మళ్ళీ అది దొరకగానే... అరే వర్షంలో తడిస్తే ఎంత బావుంటుందో అని ఆమె అంటే 'ఆశపోతు' అంటూ తలమీద మొట్టుతూ నవ్విన చే ముఖం ఆమెకు గుర్తుకువచ్చింది. ఆ రోజు అతని ముఖం ఎంత అందంగా ఉండింది? తన బిడియం పక్కన పెట్టి.......... ఆ ముఖాన్ని తన ముఖానికి అదుముకుని తనలో కలిపేసుకోవాలన్నంత కోరికను పుట్టించిన అందం. అంతా ఆ కళ్ళలోని నిజాయితీ. నవ్వులోని స్వచ్ఛత. ఎంత బయాలజీ చదివినా ఎక్కడా ఏ పుస్తకంలోనూ రాయలేదే, మనిషికి అందం వ్యక్తిత్వంలోంచి వస్తుందని. అదే చే. కాదు కాదు......... చైతన్య. లంచం అడుగుతూ. ఎంత అసహ్యంగా ఉంది ఆ ముఖం. తలుచుకుంటేనే ఒళ్ళు కంపరమెక్కింది. ఆమెకు వివేకానందతో అతను తన క్లినిక్‌కు వచ్చినప్పుడు మరి ఆ ముఖంలో అంతటి మార్పు కనిపించలేదే? మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తుకు చేసుకుంది రాధిక 'జూనియర్' అంటూ అతడు వీవాను తనకు చూపిస్తున్నప్పుడు, 'క్లాసులో ఫస్ట్' అని వాడి గురించి గొప్పగా చెబుతున్నప్పుడు. ఒక ఆప్తమిత్రుడు, ఒక మురిసే తండ్రిగా మాత్రమే అతడినిని చూసింది....కాబట్టి అందంగానే కనిపించాడు. కానీ లంచగొండిగా మాత్రం అదే ముఖం కఠినంగా కనిపించింది. ***అసలు రూపం తెలియనతవరకూ ప్రతిమనిషీ మంచివాడేనా?***

అసలు అలా ఎలా మారిపోతాడూ మనిషి? ఈ ప్రశ్నకు సమాధానమూ చెనే చెప్పాడు........... ఆ అక్షయ తృతీయ రోజున సింహాచలం గుడి క్యూలో..... సంవత్సరం మొత్తం చందనం చాటున దాచిన లక్ష్మీ నరసింహస్వామి విగ్రహాన్ని ఆ ఒక్కరోజే పన్నెండు గంటలపాటు నిజరూపదర్శనం కోసం చూడనిస్తారని చెప్పి ఆ దర్శనంలో కోరుకున్నదేదైనా తప్పకుండా తీరుతుందని చైతన్యను పట్టుపట్టి గుడికి తీసుకువెళ్ళింది రాధిక.

"రాధీ......... ఆ భంగిమను ఏమంటారో తెలుసా?"

"ష్.గుడిలో ఏంటా మాటలు..........చెంపలేసుకో" అతనెవరి గురించి కామెంట్ చేస్తున్నాడా అని నమస్కారంలో నొక్కుకున్న చేతివేళ్ళకు అటూ ఇటూ చూసింది రాధిక.

"అబ్బా........నేనేం తప్పు మాట అనట్లేదు. అదిగో ఆ దేవుడు నిలుచున్న పొజిషన్‌ను మన ఆర్కిటెక్చర్‌లో త్రిభంగ అని......." అతని మాటలు గుడిగంటల్లో జనం రొదను తట్టుకుంటున్నా ఆమె వినే ఉద్దేశ్యంలో లేదు. మూర్తి దర్శనం కోసం కళ్ళు విప్పార్చుకుని చూస్తోంది. భక్తులందరినీ త్వరత్వరగా కదలమంటున్నారు క్యూకు అటూ ఇటూ ఉన్న గార్డులు. ఆమెకు ఇంకొన్ని అడుగుల దూరంలోనే ఉన్నా జనం మధ్యలోంచి ఆమెకు ఏమీ సరిగా కనిపించడం లేదు. తనకంటే ఐదు అంగుళాలు పొడవున్న చె అంటే ఆమెకు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. దేవుడు ఈ క్షణమే అతడి ఎత్తును తనకూ తన పొట్టితనాన్ని అతనికీ ఇచ్చేయకూడదా అనుకుంది.

"పోనీ....నేను ఎత్తుకోనా?" ఆమె ఆలోచనను పసిగట్టినట్టు వంగి గుసగుసలాడాడు చే. ఇక మాట్లాడొద్దన్నట్లు మోచేత్తో అతని డొక్కలో పొడుస్తూ...... తనకొచ్చిన మంత్రాలను మననం చేసుకుంటూ దర్శనం చేసుకుంది రాధిక. *దేవుడు దగ్గరకు వెళ్ళిన ప్రతివాడూ తప్పకుండా ఏదో ఒకటి కోరుకోవాలనే అనుకుంటాడు. కానీ అదేమి విచిత్రమో చాలా సార్లు తాము కోరుకోవాలనుకున్నదేమిటో లిప్తపాటు మరచిపోతారు. అది కావాలా? ఇది కావాలా? అదీ ఇదీ కావాలా? తేల్చుకునే అయోమయంలోనే భక్తి పోయి ఆశ పుట్టుకొస్తుంది.*

"సో హ్యాపీనా" క్యూలోంచి బయటపడుతూ అంతసేపూ జనం మధ్య ఉక్కపోసేసి వంటికి అతుక్కుపోతున్న చొక్కాను గాలికి సర్దుకుంటూ అడిగాడు చైతన్య

"చాలా" అతని ముఖంలోకి తృప్తిగా చూసి నిశ్శబ్దంగా పెదవులు విచ్చుకుంది రాధిక.

"ఏయ్ ఏయ్.. అలానే నవ్వుతావా ఇంకోసారి.......... కావాలంటే మళ్ళీ ఇదే క్యూలో వస్తాను"

"చాల్లే ఊర్కో.......... హహ....... ఏమిటా బొట్టు? కుంకుమ పెట్టుకోవడం కూడా రాదా?"

"ఆఁ............ నా కేమైనా రోజూ ఇదే పనా..." విసుగ్గా నుదురు తుడిచేసుకోపోయాడు చైతన్య. ఆమెకోసం వచ్చాడు కానీ అతడికి దేవుడూ, గుళ్ళూగోపురాల్లో అట్టే నమ్మకం లేదు. అలా అని అపనమ్మకమూ లేదు. 'నేను ఎథీస్ట్‌ను కాను.... ఆగ్నోస్టిక్‌ను' అని చెప్పుకుంటాడు......... కాస్తంత ఎవ్వరైనా దేవుడి ఊసెత్తితే. అతడితో వాదన పెట్టుకోకుండా......... అతడు తుడిచేసుకున్న కుంకుమను తన చున్నీతో మరింత చక్కగా తుడిచేసి, ఇంటికి తీసుకెళ్ళడానికి గుడిలోంచి తాను తీసుకున్న కుంకుమలోంచి ఒక చుక్క అతడి కళ్ళమధ్య అద్దింది.

"ఇదేంటి....నువ్వే తుడిచేసి.........మళ్ళీ నువ్వే దిద్దుతున్నావ్"

"అబ్బబ్బ............ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి అడుగుతూనే ఉంటా"

"ఆఁ మర్చిపోయా.... ఇంతకీ దేవుడ్ని ఏం కోరుకున్నావో చెప్పనే లేదే"

"నీకు కాస్త బుద్ధి ఇమ్మని........."

మే నెల అయినా అంతకుముందు రెండు రోజులు అకాల వర్షాలు కురవడంతో చల్లబడిన వాతావరణానికి అక్కడికి వచ్చిన భక్తులందరూ ఖాళీ దొరికిన చోటల్లా చల్లగాలులకు సేదతీరుతున్నారు. మెట్ల పక్కగా ఉన్న ఒక దిమ్మ మీదకు నడుస్తున్న రాధిక బుంగమూతి పెట్టుకుని అనుసరించాడు చైతన్య. మాట్లాడకుండా ప్రసాదాన్ని పంచుకున్నారు. ఇద్దరూ. వచ్చేపోయే మనుష్యులను చూస్తూ ఇద్దరూ ఒకేసారి పరధ్యానంలోకి క్రుంగారు. *మన చుట్టూ ఉండేవారిని గమనిస్తే మనం కూడా అందులో ఒకరిమని మర్చిపోతాం ఒకోసారి. ఎవళ్ళెవరివో ముఖాలు చిత్రంగానూ, వారి నడిచే పద్ధతి తేడాగానో వారి చూపులు బాలేవనో ఏమిటేమిటో అనిపిస్తాయి.*

"ఇంతకీ ఏమంటావ్ చే" చాలాసేపటినుంచీ అడగాలనుకున్న ప్రశ్నను ఇక దాచుకోలేనట్లు టపీమని అడిగేసింది రాధిక. అతడికేమీ అర్థం కాలేదు.

"అదే మొన్న అన్నావ్ కదా....... యూఎస్ కు రాను అని...." విషయం గుర్తు చేసింది ఆమె. అతని భృకుటి ముడిపడింది.

"మళ్ళీ ఏమిటి రాధీ......... ఆ రోజే డిస్కస్ చేసుకున్నాం కదా" దాదాపు నెలరోజులుగా తమ ఇరువురు మధ్య చీటికీ మాటికీ తలెత్తుతున్న వివాదాస్పద విషయాన్ని తల్చుకోకూడదు అనుకున్నా అతడి మనసు అతడి అదుపు తప్పింది. ***జీవితం చాలా కరుకైనది. కలలను అంత సులభంగా తీరనివ్వదు.*** ఇంకొన్ని నెలల్లో అతడి ఇంజినీరింగ్ డిగ్రీ పూర్తవబోతోంది. రాధిక హౌస్ సర్జెన్సీ దాదాపు సగం పూర్తవుతోంది. ఇద్దరూ కలిసి జీవించాలి అనుకున్న భవిష్యత్తులో ఇప్పుడు రెండు దారులు ఎదురవుతున్నాయి ఇద్దరికీ. ఆమెకు ఒకదారి. అతనికి మరొకటి. చేతులు పట్టుకుని కలిసి ఒకే దారిలో వెళ్ళాలంటే ఒకరి కలకోసం వేసుకున్న దారి భగ్నం ఆమె ఇప్పుడు దైవ సన్నిథిలో కోరుకున్నది అదే.. తమ రెండు దారులూ కలిపే మార్గం చూపమని.

"నువ్వు అనుకున్నట్లేమీ కాదు......... జస్ట్ ఒక సిక్స్ సెవన్ ఇయర్స్. తర్వాత మళ్ళీ ఇక్కడికే వచ్చేద్దాం" అతడి వేపు తిరిగి భాసిపట్టు వేసుకుని కూర్చుంది రాధిక.

"సిక్స్ కాదు సెవెన్ కాదు ఒక్క సంవత్సరం కూడా నాకు ఈ దేశాన్ని వదిలి రావాలి అని లేదు. నాకు అక్కడి లైఫ్ స్టైల్ నచ్చదు"

"అరే. అక్కడకు వెళ్ళకుండానే నచ్చదు అని ఎలా...."

"సీనియర్లు వెళ్ళినవాళ్ళు లేరా? రెలెటివ్స్‌లో కూడా కొంతమంది వెళ్ళారు. ఈ మధ్యే ఏవో కొత్త కొత్త కోర్సులు వస్తున్నాయి ఐటీ, కంప్యూటర్ లాంగ్వేజస్.... ఏవేవో చేసి వెళుతున్నారు.......... నాకు జీవితంలో దగ్గరగా ఉండే జీవితం ఇష్టం. వారానికో సినిమా చూడాలి అనిపిస్తుంది. ఈ బీచ్ ఇష్టం. అనుకున్న వెంటనే ఇంటికి వెళ్ళి నాన్నచేత తిట్లయినా తినాలనిపిస్తుంది. జస్ట్ ఫర్ సమ్ మనీ......... ఇవన్నీ వదులుకోలేను......."

"మనీ ఒకటే కాదు......... కెరియర్ ఒకటి ఉంది కదా"

"ఏం కెరియర్? నాకెప్పుడూ పెద్ద పెద్ద డ్రీమ్స్ లేవు. టాప్ కంపెనీ ఎక్సిక్యూటివ్ అవ్వాలనీ, పెద్ద ఎంటర్పెన్యూరింగ్ చెయ్యాలనీ నాకెందుకో ఎప్పుడూ అనిపించలేదు. అదేమైనా తప్పా? నాకు చేతనైనంతలో మా పేరెంట్సుకు, నా ఫ్యామిలీకి కంఫర్టబుల్ లైఫ్ ఇచ్చేందుకు నేను ఇక్కడే ఏదో జాబ్ చూసుకోగలను. అయామ్ ష్యూర్ అబౌట్ దట్..... ఏం అలా బ్రతకాలి అనుకోవడం తప్పా?"

అతనికి మరింత దగ్గరగా చేరి అతని చేతిమీద తన చేతిని నొక్కింది రాధిక.

"తప్పు అని నేనెక్కడన్నాను చే. బట్ నువ్వు ఊహిస్తున్నదానికంటే బెటర్‌గా క్వాలిఫై అవొచ్చుకదా నువ్వు ఓ పెద్ద యూనివర్శిటీలో ఎం.ఎస్ చేస్తే. నువ్వే చెప్పు......... అప్పుడు మీ పేరెంట్స్‌ను నువ్వు ఇంకా బెటర్‌గా చూసుకోవచ్చు. పోనీ పేరెంట్స్ ఫ్యామిలీ పక్కన పెట్టు.... నువ్వు సొసైటీకు ఎన్నో మంచి పనులు చేయాలి అనుకుంటావ్ కదా. నువ్వు బెటర్ పొజిషన్‌లో ఉంటే అవి ఇంకా బాగా చెయ్యొచ్చు కదా"

"సొసైటీ నుంచీ దూరంగా వెళ్ళిపోయి సొసైటీనును బాగు చెయ్యడమా........ ఫన్నీ" అతడు వెక్కిరింతగా నవ్వాడు. ఆమె భంగపడింది.

"అది కాదు రాధీ. నాలుగు డబ్బులు ఎక్కువ సంపాదించి తర్వాత ఇక్కడి పేదవాళ్ళకు, గతిలేనివాళ్ళకు దానం ఇవ్వడం, ఛారిటీల్ స్థాపించడం ఇదేనా 'సొసైటీ'ను బెటర్ చెయ్యడం అంటే.."

"ఏం కాదా?" సూటిగా చూసింది ఆమె.

"కాదు అనట్లేదు. దట్స్ జస్ట్ ఎ మైనర్ థింగ్. అడుక్కునేవాడికి రోజూ రూపాయి ఇవ్వడం కంటే అసలు వాడిని అడుక్కోకుండా చెయ్యడం అసలైన ఛాలెంజ్. నువ్వు దానం చేస్తే ఏదో ఉద్ధరించానని నీ ఈగో సాటిస్ఫై అవుతుందేమో కానీ అసలు సమస్య నశించిపోదు. ఈ విషయం నీకూ తెలుసు. మళ్ళీ ఏమిటి ఈ ఆర్గ్యుమెంట్స్?

"నో నో...... లెటజ్ ఆర్గ్యూ. నథింగ్ రాంగ్. కన్విన్స్ మీ. అసలు ఏం చేద్దాం అనుకుంటున్నావ్ నువ్వు"

"ఇంతవరకూ ఎప్పుడూ చెప్పలేదా నేను?" బాధపడ్డాడు చైతన్య. రాధిక మొండిగా చూసింది "చాలాసార్లు చెప్పావనుకో. కానీ అది వేరు. ఇప్పుడు లైఫ్, ఫ్యూచర్ నిర్ణయించుకునే టైం. సో నువ్వు ఇప్పుడు చెప్పేవే ఫైనల్. చెప్పు"

ఆమె మొండితనం చూసి అతనిలోని మొండితనమూ చిక్కబడింది.

"నీకు లోకం తెలీదు రాధీ.........అలా చూడకు........... నేను నిజం చెబుతున్నా. ఎప్పుడూ మీ నాన్న నీకే ప్రాబ్లం లేకుండా అన్నీ అరేంజ్ చేసి పెట్టారు. నువ్వు బ్రిలియంట్ స్టూడెంట్వే. కాదనను. కానీ నువ్వు నీ సబ్జెక్టు పుస్తకాలు తప్పించి ఏం చదువుతావ్? మన రాష్ట్రంలో, దేశంలో రాజకీయాలు ఎలా అయిపోతున్నాయో తెలుసా నీకు? మన కల్చర్ ఎలా నాశనం అవుతోందో గమనించావా? మన చుట్టూ ప్రతిచోటా ఎంత 'ఎక్స్ప్లాయిటేషన్' ఉందో నీకు తెలుసా? ఎప్పుడో అక్కడక్కడా న్యూస్ పేపర్లలో చిన్న బిట్ వార్తలు చదవడం కాదు. మా ఊరిలో ఇప్పటికి కూడా నీళ్ళ ట్యాంకుల కోసం బారులు తీరే జనాలున్న కాలనీలు ఉన్నాయి నేను చిన్నగా ఉండేప్పుడు......... మా అమ్మకూడా అలానే క్యూలో నిలుచుని ప్లాస్టిక్ బిందెల్లో నీళ్ళు తీసుకొచ్చేది. మా ఫ్యామిలీ కాస్తంత ఆర్థికంగా నిలదొక్కుకుని బెటర్ ఇల్లు తీసుకోవడానికి పదేళ్ళు పట్టింది. ఈ వేళ ఆ కాలనీల్లో బిందెలు పట్టుకు తిరుగుతున్నవాళ్ళు కూడా ఒక పదిపదిహేనేళ్ళ తర్వాత మాలాగ కాస్తంత బెటర్ పొజిషన్లో ఉండొచ్చు. ఉండకపోవచ్చు. కానీ, వాళ్ళ స్థానంలో వేరే జనం నిలబడతారు నీళ్ళకోసం క్యూల్లో. నువ్వు అన్నట్లుగానే............. మా ఊర్లోనూ సొసైటీ కోసం మంచి పనులు చేసే గొప్పవాళ్ళూ ఉన్నారు. ఒక పెద్దమనిషి.. అతనికి సినిమా థియేటర్లూ, జ్యువెలరీ షాపులూ, షాపింగ్ కాంప్లెక్సూ ఉన్నాయి. అతడే కొన్ని కాలనీలకు ట్యాంకుల్లో నీళ్ళు పంపిస్తాడు, తన స్వంత ఖర్చుతో. అమెరికాలో సెటిల్ అయిన ఇద్దరు ఎన్నారైలుకూడా ఉన్నారు మా ఊరినుంచి. ఒకరు..... గుడి కట్టిస్తే...... ఇంకొకరి ధర్మమా అని చుట్టుపక్కల మూడు పల్లెటూళ్ళలో స్కూళ్ళు వెలిసాయి.."

"ఎగ్జాట్లీ.... సీ........... అదే నేను చెప్పేది.... మనం కూడా అలానే....." రాధిక కళ్ళు మెరిసాయి.

"ష్.......... నన్ను చెప్పనీ! ఆ మాత్రం చిన్నపాటి దయ చూపేందుకు ఆ మనుష్యులకు కావల్సినన్ని ఆస్తులు, వనరులు సమకూర్చుకోవడానికి ఒక జీవితం పట్టింది. ఆ ఎన్నారై చేయిస్తున్న మంచి పనుల్లో, మధ్యలో డబ్బులు స్వాహా చేసిన వాళ్ళూ ఉన్నారు. నిజానికి.... వాళ్ళెవ్వరూ ఇవేవీ చేయనక్కరలేదు. అవును. ఎందుకు చేయాలి? సమాజంలో అందరికీ మంచినీరు ఇవ్వడం గవర్నమెంటు బాధ్యత"

"కమాన్...........చే.......లెట్స్ టాక్ ప్రాక్టికల్" ఎన్నో సార్లు అతడినుంచి ఇలాంటి వాదనలు విని, తాము ఏ రకంగానూ ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయ స్థితి గురించి అతడు మళ్ళీ చెప్పబోతున్నాడని ఆమె ఆందోళన కలిగింది.

"ఏం నేనేమైనా గ్రహాంతరవాసుల గురించి మాట్లడానా? మీ ఇంట్లో ఒక పనిమనిషిని పెట్టుకున్నావనుకో....... ఆ మనిషి సరిగా పని చేయకపోతే ఏం చేస్తాం? నెలనెలా ఆ మనిషికి జీతం ఇస్తూ........ ఆ పైన నీ పనులు మళ్ళీ నువ్వే చేసుకుంటూ, దానికోసం నీ జీవితం కాస్తంత త్యాగం చేసుకుని కష్టపడతావా? అప్పుడు అది ఛారిటీ అవదు........ స్టుపిడిటీ అవుతుంది. ఇదీ అంతే. ఈ గవర్నమెంట్ మనం అందరం కలిసి నియమించుకున్న పనిమనిషి, ఎంత కాదు అనుకున్నా... మనం అంతా దానికి జీతాలు ఇస్తున్నాం. ఇప్పుడు ఈ గుడికి మనం వచ్చినందుకు......... నేను వాడిన బైకు కొన్న డబ్బుల్లో కొంచెం, రోడ్ టాక్స్లో కొంచెం, దారిలో మనం త్రాగిన

కూల్‌డ్రింకుల్లో కొంచెం, ముఖం కడుక్కునేందుకు కొనే సోపుల్లో, మనం వేసుకున్న బట్టల్లో....... అన్నిటిలోని టాక్సులు కట్టి మరీ ఈ సోకాల్డ్ గవర్నెన్స్ బాడీను పోషిస్తున్నాం. ఈ డబ్బులన్నిటినీ సక్రమంగా ఉపయోగించి వాళ్ళు చెయ్యాల్సిన డ్యూటి చేస్తే....... ఇంకొకరెవ్వరో....... ఎన్నారై ఆర్ ఎనీ రిచ్ ఫెలో వచ్చి ఇలాంటి సంఘ సంస్కరణ, దేశోద్ధారణ చెయ్యాల్సిన అవసరమే ఉండదు. మా ఊరి ఎమ్మెల్యే కానీ, చివరకు మున్సిపల్ కమీషనర్ కానీ సరిగ్గా తల్చుకుంటే వారంరోజుల్లో ఊరందరికీ మంచినీళ్ళు వస్తాయి. కానీ జరగదు. ఎందుకంటే ఎన్నెన్నో అక్రమాలు... కరప్షన్స్...." అతని మాటతీరులో ఆవేశం పెరిగింది.

"ఐ హావ్ హర్డ్ ఆల్ దిజ్ మెనీ టైంస్. కానీ మనం ఏం చేస్తాం? ఏం చేయగలం?" ఆమె గొంతులో చిరాకు దాగలేదు. అయినా అతను పెద్ద పట్టించుకోలేదు.

"ఏం? ఎందుకు ఏమీ చేయలేం? అమెరికానో ఇంకో దేశమో వెళ్ళి కోట్లు సంపాదించి ఇక్కడికొచ్చి కాస్తంత దానం చేయగలిగేంత దూరం ఆలోచించేదానివి..... ఇక్కడే ఉండి ఈ ప్రజలకోసం పోరాడో, రెప్రజెంట్ చేసో అంతకంటే ఎక్కువ మంచి పనులు చేయొచ్చు కదా"

"దట్స్ నాట్ మై జాబ్. ఒకవేళ చెయ్యాలని ఉన్నా నాకు అలాంటి అడ్మినిస్ట్రేటివ్, రెప్రజెంటేటివ్ వ్యవహారాలు తెలియవు. ఒకే... చేతకావు. అది నా తప్పా? నేను చదువుకున్నది మెడిసిన్......... నాకు తెలిసేది వైద్యం చేయడం ఒక్కటే........ ఇంకేమీ కాదు"

"ఎస్కేపిస్ట్‌లా మాట్లాడకు. వీధిగూండాలూ, అక్షరం ముక్క రానివాళ్ళందరూ నాయకులూ, మంత్రులూ అయి చేస్తున్న పనులు.......... మన దేశంలో చదువుకున్న ఏ మనిషీ చేయలేనంతవేమీ కావు. అందరూ పోటీలు పడి రాంకులూ పర్సంటేజీలు సంపాదిస్తున్నామే. ఆ తెలివి అంతే కేవలం మన జీతం డబ్బులకోసమేనా? ***కష్టపడటం ఇష్టం లేనప్పుడు చేతకాదు అని తప్పించేసుకోవడం చాలా సులభం'*** చాలా అసంతృప్తిగా ఆమె కళ్ళలోకి చూడలేనట్లు ఆమె నుంచి చూపు మరల్చుకున్నాడు.

ప్రతిరోజూ తప్పని అస్తమయంలోకి విధిలేక జారుకుంటున్నాడు సూర్యుడు. ఆకాశంలోకి నిరాశలా పుట్టుకొస్తోంది చీకటి.

"సో........ ఇప్పుడు ఏం చేస్తావ్....... ఇక్కడే ఉండి ఏ తీవ్రవాదివో, నక్సలైటువో అయ్యి పోరాటం చేస్తావా? చే........ నువ్వు చేగువేరా అలా అంతా చదివి ఇన్స్పైర్ అవడం.. అది తప్పు కాదు. బట్ కాస్త ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించు. నువ్వొక్కడివే ఇలాంటి వ్యవస్థను మార్చలేవు కదా"

"థౌజండ్ టైంస్ చెప్పి ఉంటాను. ఉయ్ డోంట్ నీడ్ టెర్రరిజం హియర్. ఏ గన్నూ, హింసా అవసరం లేదు. మనం ఉన్నది డెమోక్రసీ ఉన్న దేశంలో. పోరాడేందుకు ఇక్కడ నియంత ఎవడూ లేడు... జనమే ఇక్కడి విలన్స్. అవును.

అంతా జనం చేస్తున్నదే ఎవ్వడూ ఏమీ చెయ్యడు కానీ అంతా బావుండాలి అనుకుంటాడు. నాకు చేతైనంతలో ..... మా ఊరికో లేక వీధికో రెప్రజెంటేటివ్ అయి గవర్నమెంట్ ద్వారా జరగాల్సిన పనులన్నీ ప్రజలకు అందేట్లు చేయగలిగితే చాలు. అదే నా సక్సెస్. ఇవ్వాళ నేను ఒక్కడే కావొచ్చు....... కానీ మన దేశంలో ఎందరో నాకంటే ఎక్కువ చదువుకున్నవాళ్ళూ, ఎక్స్‌పోజర్ ఉన్నవాళ్ళూ ఉన్నారు.

ఖచ్చితంగా వాళ్ళలో కొందరైనా నాలా ఈ డ్యూటీ తీసుకుని...." ఇక మాటలు రానట్లు ఉద్వేగంతో అతడి గొంతు పూడుకుపోయింది. మామూలుగా అయితే ఇలాంటి సందర్భాల్లో ఆమెకు అతడంటే ప్రేమ వెల్లువుకేది. అతడిని గాఢంగా హత్తుకోవాలి అనిపించేది. కానీ ఈ వేళ ఆమెలో ఏదో గజిబిజి. గుండె అంతా బరువైన వాక్యూం నిండినట్లు తోచింది. ఉన్నత ఆశయాలు ఆకాశంకంటే అందని ఎత్తులో ఉంటాయి. రాధిక మనసులో ఎన్నెన్నో ఆలోచనలు, భయాలు. ముళ్ళను మోస్తున్నట్లు అనిపించింది.

"బట్ అయామ్ వెరీ డిసప్పాయింటెడ్ రాధీ. నీకు ఇవన్నీ నాతో ఉన్న ఈ మూడు సంవత్సరాలుగా తెలుసు. నేనేమిటో నా ఐడియాస్, ఐడియల్స్ ఏమిటో తెలుసు. ఎన్నిసార్లు ఎంకరేజ్ చెయ్యలేదు. కానీ తీరా ఇప్పుడు లైఫ్‌లో మనం మాట్లాడుకున్నవి చేయాల్సిన టైం వచ్చేసరికి నువ్వు ఇలా మాట్లాడడం........"

ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఊరుతున్నాయి. చుట్టూ జనం, దూరంగా గుడిలో దేవుడు. ఇక్కడ బలహీనపడకూడదని కళ్ళు నొక్కేసుకుంది.

"ఏమో చే. అప్పుడు అంతా ఇవి జరుగుతాయేమో అనిపించాయి. కానీ ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే..........అసలిదంతా జరిగే పనేనా అనిపిస్తోంది. ఓ.కే............... నీ కాన్ఫిడెన్స్ నేను కాదు అనను. మే బీ నువ్వు అన్నట్లు నాకు నిజంగా లోకం తెలియకపోవచ్చు. నువ్వు చెప్పినవన్నీ నువ్వు అఛీవ్ చేస్తే నాకు మాత్రం సంతోషం, ఫ్రౌడ్ కాదా? బట్..... ఇప్పుడు నా కెరియర్ ఏంటి? ఇక్కడికంటే అడ్వాన్స్‌డ్... మెడికల్ సిస్టమ్ ఉన్న కంట్రీలో పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేషన్ చెయ్యాలి అనుకుంటున్నాను...... "

"చెయ్.. ఎవరు వద్దన్నారు? అప్పుడు నాకూ గొప్పే కదా. మా రాధి .... పెద్ద డాక్టరు......" అతని ముఖంలో నవ్వు తన్నుకొచ్చింది.

ఆమె కళ్ళు మాత్రం మరింత ఎర్రబడుతున్నాయి.

"కానీ ఎలా? యూ ఎస్‌కు వెళ్ళాలి అంటే మా ఇంట్లో అంత సులభంగా పంపించరు. నాకు ఖచ్చితంగా పెళ్ళి చేసే ఎవరో ఒకరి ప్రొటెక్షన్‌లో ఉంచి కానీ అలా వదిలెయ్యలేరు కదా! నువ్వేమో యూ ఎస్ రాను అంటున్నావ్. ఎలా మరి......"

కొన్నిరోజులుగా ఆమె చెపుతూ వస్తున్న సమస్యే అయినా ఈ సారి ఆమె గొంతు తీక్షణతతో వణకడం అతను పసిగట్టాడు. అతనికి మెల్లగా అవగతమవుతోంది. ఇప్పటి చిన్న నిర్ణయాలు జీవితాన్ని అమాంతం మార్చివేయగలవని. ***పరిష్కారం లేని సమస్య అంటూ ఉండదు. కానీ నచ్చే పరిష్కారం దొరకడం చాలా కష్టం.*** అతడికిప్పుడు మూడు దారులు స్పష్టంగా తోస్తున్నాయి. ఒకటి ఆమె అమెరికాలో చదువు త్యాగం చేసుకుని ఇక్కడే ఉండిపోయి, తనూ - ఆమె ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం సంపాదించుకుని కలిసి ఉండడం. రెండు: తన ఆశయాలు వదులుకుని, ఆమెను పెళ్ళిచేసుకుని ఆమెతోనే జీవితం అనుకుంటూ తనూ విదేశాలకు వెళ్ళడం. మూడు ఒక ఏడెనిమిదేళ్ళు ఎవరి భవిష్యత్తును వారు వెదుక్కుంటూ పయనించి కలిసి ఉండే విషయం ఆ తర్వాత ఆలోచించడం. ఏడెనిమిదేళ్ళ ఎడబాటు అంత సామాన్య విషయం కాదు అని ఇద్దరికీ తెలుసు.

ప్రేమకోసం యుగాలయినా వేచి ఉండొచ్చు అని కవులు, కళాకారులు చెప్పొచ్చుగాక, కానీ నిజానికి వచ్చే సరికి ఒక సంవత్సరమైనా......... కొన్ని నెలలైనా అనిశ్చితంగా ఎదురు చూడటం అవివేకమే.

"నేనో మాట చెప్పనా.?" నిర్ణయానికి వచ్చినట్లు భారంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు చైతన్య. బేలకళ్ళతో చూసింది రాధిక.

"ఐ కాంట్ కాంప్రమైజ్ ఇన్ మై ఆమ్బిషన్స్. అలానే నీ ఆశలు చంపుకొమ్మని చెప్పను. ఐథింక్...... అవర్ పాథ్స్ ఆర్ నాట్ టుగెదర్"

రాధిక గుండె పాలమారింది. అతను గుప్పిళ్ళు అదుముకుని ధైర్యం నిలుపుకుంటున్నాడు.

"నువ్వు అంటున్నావుగా........ థింక్ ప్రాక్టికల్ అని. ఏమో ఇప్పుడు ఆలోచిస్తుంటే, మేబీ, ఇఫ్ వి ఆర్ టు గెదర్........ నేను అనుకున్న ఏ పని చేసేప్పుడైనా నువ్వు ఇది ఇంప్రాక్టికల్, డ్రీమీ అని నిరుత్సాహపరుస్తావేమో అనిపిస్తోంది"

ఆమె మనసు మీద ఆ మాట ఒక మేకులా దిగబడింది. ఇంకా ఏం అంటాడో అని వెర్రిగా ఎదురు చూసింది.

"నా ఉద్దేశ్యంలో నీ ఫ్యూచర్ ప్లాన్స్ కూడా సిల్లీగానే అనిపిస్తాయి. ఏం ఇండియాలో చదువుకున్న డాక్టర్స్ అందరూ పనికి రారా? అక్కడెక్కడో చదువుకుంటేనే నాలెడ్జి వస్తుందా? వెల్......... ఇది జస్ట్ ఏజ్ ఎ లేమ్యాన్ టు యువర్ ఫీల్డ్ నా అభిప్రాయం. కానీ నువ్వు చెబుతున్నావు అంటే నీకే నాకంటే ఎక్కువ తెలిసి ఉంటుంది కదా నీ మెడికల్ ఫీల్డ్ గురించి. కానీ రాధీ.... కొన్నేళ్ళు అక్కడ చదువుకుని తిరిగి వచ్చేస్తాను అనుకునే నీ నిర్ణయం ఆ కొన్నేళ్ళ తర్వాత మారదని ఏమిటి? ఎంతమందిని గురించి వినలేదు. ఇలానే వెళతారు..... తిరిగొచ్చి ఇక్కడే ఉండి దేశాన్ని ఉద్ధరిస్తాం అని. కానీ అలా వచ్చిన వారిని వేళ్ళమీద లెక్కబెట్టొచ్చు.

మనం ఎంత కాదనుకున్నా అందరం స్వార్థపరులమే. ఆస్ట్రాల్ హాలీవుడ్ సినిమాల్లో చూస్తేనే అనిపిస్తుంది.......... ఛ...... ఇక్కడిదీ ఒక బ్రతుకేనా అని...... వాళ్ళ రోడ్లు, రైళ్ళు, లైఫ్ స్టైల్, వాతావరణం అంత మోజును కలిగిస్తుంది. కొన్నాళ్ళు ఆ జీవితానికి అలవాటు పడ్డాక ఇక్కడికి వెనక్కు రావడం అనుకునంత సులభం కాదేమో. లేదు లేదు......... నీ విల్‌పవర్‌ను నేను అనుమానించడం లేదు. నేనైనా అలానే ఆలోచిస్తాను.......... సో....... ఇవన్నీ చూస్తుంటే....... మనం కలిసి ఉండడం ఈజ్ హైలీ ఇంప్రాక్టికల్ అండ్ ఇంప్రాబబుల్ అని......"

ఆమె వెక్కిళ్ళు వినిపించి ఉలిక్కిపడి చూసాడు అతను. ఆమె ముఖం అరచేతుల్లోకి నొక్కుకుపోయి ఉంది. ***ఆడదానికి అదొక అదృష్టం, అనుకున్నప్పుడు ఏడవగలదు.*** వర్ణించలేని కళ్ళతో ఆమెను అసహాయంగా చూస్తూ దగ్గరకు చేరాడు చైతన్య.

"ఈ మాట నేనేమీ ఈజీగా చెప్పెయ్యడం లేదు రాధీ. నువ్వు ఏడవగలుగుతున్నావ్. నాకు ఆ స్వాతంత్ర్యం కూడా లేదు. నిజానికి నీకంటే ఎక్కువ, నన్నే బాధిస్తుంది ఈ నిర్ణయం. నువ్వేమో వేరే దేశంలో ఉంటావు. రోజుకు గంటలు గంటలు చదువు, పని. కానీ నేను ఇక్కడే..... ఈ ఊరు, గాలి, సముద్రం ప్రతిదీ నిన్నే గుర్తు చేస్తాయి......."

"మరి ఎందుకు ఇలా మాట్లాడుతున్నావ్. మనకు ప్రాబ్లం వస్తే మనం అనేదే లేకుండా చెయ్యడం సొల్యూషనా? వాట్ నాన్సెన్స్" ఆమె మాటతోనే కొట్టినంత పని చేసింది.

"సరే.. పోనీ నువ్వు చెప్పు వేరే సొల్యూషన్ ఏంటో... ఐ థింక్ వి ఆల్రెడీ మేడ్ ఎ మిస్టేక్. ముందే ఇవన్నీ ఆలోచించుకోకుండా ఏవేవో పిచ్చి కలలు కన్నాం."

"వాట్....... మిస్టేకా? పిచ్చి కలలా? అసలు నీకు బుద్ధి ఉందా? ఏం మాట్లాడుతున్నావో తెలుస్తోందా?" ఆమె శరీరం ఒక రకమైన ఉన్మాదానికి లోనయ్యింది. తాము ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళాలి అనుకున్న ప్రదేశాలు, చేయాలి అనుకున్న గొప్ప పనులు, ఊహించుకున్న చిలిపి సరదాలు, కట్టుకున్న ఇల్లు, కనాల్సిన పిల్లలు....... అన్నీ అన్నీ .... కురిసిపోయాక ఇగిరిపోతున్న మేఘాల్లా మాయమైపోతున్నట్లు అనిపించాయి ఆమెకు "అడ్డమైన ఫిలాసఫీలు, పుస్తకాలు చదివి నీ బుర్ర బూజుపట్టింది. విడిపోవడం, మరచిపోవడం అంత సులభం అనుకుంటున్నావా? వేరే మనిషితో నేను ఉండగలనా?"

"ఖచ్చితంగా ఉంటావు" ఆమెలా ఆవేశపడిపోకుండా స్థిమితంగా చెప్పాడు చైతన్య. తానేం విన్నదో నమ్మలేకపోయింది రాధిక.

"నువ్వు ఒప్పుకోవచ్చు. కాని దిసీజ్ ట్రూ. ఒక మనిషి లేకపోతే ఒకరు ఉండలేకపోవడం అనేది ఒట్టి ట్రాష్. మనం జీవితంలో మొట్టమొదట ప్రేమించేది, ఎప్పటికీ ప్రేమించేది అమ్మా నాన్నలను. వాళ్ళు చచ్చిపోతే కూడా మనం బ్రతుకుతాం. ఒకే..... సపోజ్. ఈ ఆర్గ్యుమెంట్స్ ఏమీ లేకుండా......... రేపు నేను ఏ బస్ కిందో పడి చచ్చిపోయాను అనుకో....."

"స్టాపిట్ చే."

"నో.....చెప్పనీ......... ఏం అలా జరగకూడదా... ఎప్పుడైనా ఎవ్వరికైనా ఏమయినా జరగొచ్చు. ఏ బస్ దిగుతున్నప్పుడో నేను క్రిందపడి........"

సోడాబుడ్డి కళ్ళజోడేసుకున్న ప్రవీణ్ అమీబాలా ఆమె జ్ఞాపకాల్లో విలవిల్లాడాడు.

" నీకు అసలు ఏం మాట్లాడాలో తెలియదు. మూర్ఖుడివి నువ్వు.." అతడి పక్కన ఉండబుద్ధికాక గబుక్కున లేచేసి వడివడిగా మెట్లు దిగడం మొదలెట్టింది.

హఠాత్తుగా ఆమె తనను అలా వదిలి వెళ్ళడం అతని ఆశ్చర్యం అనిపించింది. వెళ్ళి సర్ది చెబుదాం అనుకున్నాడు. కానీ అతనికీ బాధగానే ఉంది. ఎక్కడకు వెళుతుందో చూద్దాంలే అనుకున్నాడు. మొండిగా అక్కడే కూర్చుండిపోయాడు. ఒక్కొక్క అడుగుకూ వేల వేల

ఆలోచనలు చేసింది రాధిక. అతను కావాలి. కానీ.... అతనిలో నిరాశ ఒద్దు. అసలెలా మారిపోయాడు. అసలు మార్పు ఎలా వస్తుంది. తట్టుకోలేక మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళి ఆమాటే అడిగింది.

"తప్పదు రాధీ. మారాలి. మార్పు లేకపోతే మనిషే లేడు. నువ్వూ మారాలి" ఈసారి ఆమె పక్కన నడుస్తూ మెట్లు దిగాడు అతను.

"మారని మనిషి బండరాయితో సమానం. అభిప్రాయాలు, ఇష్టాలు అన్నీ మారుతాయి. చిన్నప్పుడు మా మాస్టార్లను చూసి పెద్దయ్యాక వీళ్ళంత తెలివైనవాడిని అయితే చాలు అనుకున్నాను. కొన్నేళ్ళు పోయాక..... ఆ మాస్టర్లు అలానే ఉన్నారు. నేను చదివినదానికన్నా వాళ్ళు చదివిందే చాలా తక్కువ అనిపించింది. ఓస్...... ఆఫ్టాల్ వీళ్ళను ఇమిటేట్ చెయ్యాలి అనుకున్నానా అని నా చిన్నతనం నాకే నవ్వొస్తుంది. ఏదైనా అంతే........ ఈ రోజు వెనక్కు చూసుకుంటే కొన్నేళ్ళ క్రితం నాటి మనం మనకే స్టుపిడ్‌గా కనిపిస్తాం. భవిష్యత్తులోనుంచి చూసుకోగలిగితే ఈనాటి మనకెంతో ముఖ్యం అనుకున్నవి అర్ధరహితం అనిపించొచ్చు.... వి ఆల్ ఛేంజ్......... ఆఫ్ కోర్స్... మన బేసిక్ నేచర్, వ్యక్తిత్వం మారదు అనుకో......" అతను చెబుతుంటే చెవులు అప్పగించుకుని వింటూ గుడి నుంచి బయటపడింది రాధిక. అదేమిటో అతను చెప్పేది ఒప్పుకోకూడదు అనుకున్నా ఒప్పుకోకుండా ఉండలేకపోతోంది. కొన్నాళ్ళ క్రితం ఎప్పటికీ మారకు అన్న ఇతనే మారిపోవాలి అంటున్నాడే

"మరి అలా అయితే........సొసైటీ గురించి నీ అభిప్రాయాలు, అమెరికాకు రాకూడదు అన్న నీ నిర్ణయం కూడా మారొచ్చుగా......" అమాయకంగా అడిగింది.

అతను నవ్వేసాడు. అంతే.

"కానీ ఇలా అయిపోతావు అని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు"

"నేనూ అనుకోలేదు. కానీ....... యస్..... ఇట్ హ్యాపెన్డ్"

"ఏం అయినా మనిషి అసలు వ్యక్తిత్వం మారదు అన్నావుగా. మరి...... ఇదేమిటి? కరప్ట్ గవర్నమెంట్ నుంచి జనాన్ని రక్షించాలి...... అదీ ఇదీ అని. నువ్వే ఈ వేళ ఒక కరప్ట్‌గా......." ఎంత దాచుకుందాం అనుకున్నా ఆమె గొంతులో కాస్తంత అసహ్యం పెల్లుబికింది. టీవీలో లంచం అడుగుతూ కనిపించిన అతడి ముఖం పదే పదే గుర్తుకువస్తోంది. కాస్త మాసిన గడ్డంతో, నిద్రలేని కళ్ళతో ఓడిపోయిన మనిషిలా ఉన్నాడు అతను. "అతను చాలా హానెస్ట్ అని ఎన్నోసార్లు చెప్పావ్....... అయినా 'పాపం' నువ్వేం చేస్తావులే, నేనుకూడా ఒకప్పుడు ఇద్దరు ముగ్గురిని కంప్లీట్‌గా రాంగ్ ఎస్టిమేట్ చేసి మోసపోయాను" ప్రొద్దున ఆ న్యూస్ క్లిప్ చూసాక రెండుమూడుసార్లు అన్నాడు రాజు. చే వ్యక్తిత్వం ఇలా బజారున పడటం అతను వెక్కిరిస్తున్నాడో, సంతోషిస్తున్నాడోకానీ, తను చే గురించి పూర్తిగా మోసపోయానని అతడు సానుభూతి చూపితే మాత్రం తట్టుకోలేకపోయింది. ఇక ఎప్పటికీ చైతన్య ముఖం చూడకూడదనిపించింది. కానీ వివేకానందతో తన బాధ్యత గుర్తుకువచ్చింది. కేవలం వృత్తిపరంగా తాను డాక్టరు అతను ఒక పేషెంట్ తండ్రి. అంతే అనుకుంది. కానీ సాయంత్రం కాకుండానే అతడే ఫోన్ చేసి......... ఆమెతో చాలా చెప్పాలి అని........ ఎలాగైనా కలుద్దామని అని ఆర్ధ్రంగా అడిగేసరికి.......కాదనలేకో, కుతూహలం అదుపు చేసుకోలేకో అతడు రమ్మన్న రెస్టారెంట్‌కు వెళ్ళింది. అతడితో తనను ఇప్పుడు ఎవరైనా చూస్తే ఏమిటనే బెరుకు లేదు ఆమెలో ఇప్పుడు. అతడెందుకు అలా పతనమయిపోయాడో ఆత్రుత తప్ప.

"సో......... ఇన్నాళ్ళూ ఇలానే చేస్తున్నావా? కార్పొరేషన్‌లో ఇంజినీర్ అంటే......... కనీసం గవర్నమెంట్ సర్వీస్‌లో నిజాయితీ పనిచేస్తూ నువ్వు అనుకున్నట్లు బ్రతుకుతున్నావ్........"

"అలానే ఉందాం అనే అనుకున్నా. కానీ సిస్టమ్‌ను మార్చేలోగా సిస్టమే నన్ను మార్చేసింది" ఆమె ప్రశ్నలకు సమాధానాలన్నీ సిద్ధంగా ఉన్నట్లు లఫీమని చెప్పాడు అతను. వినేందుకు తాను సిద్ధమని చేతులు ముడుచుకుని చూసింది రాధిక. వాళ్ళు కూర్చున్న రెస్టారెంట్ కిటికీ అద్దమ్మీద వెలిసిపోయిన వర్షం మిగిల్చిన తేమ మెల్లగా ఆవిరవుతోంది.

"నేను లైఫ్‌లో రెండు తప్పులు చేసాను....." అవమానమో, ఓటమిభారమే గుటకలో మింగుతూ చెప్పాడు చైతన్య." రాజీపడాల్సిన చోటపడలేదు, పడకూడని చోట కాంప్రమైజ్ అయ్యాను"

అతని మాటల్లో తాను వింటున్నది నిజాయితీనేనా అని ఆమె తనను తను ప్రశ్నించుకుంటూ వినసాగింది. ***ఒక మనిషి మీద ఒక్కసారి నమ్మకం సడలితే అతడి ప్రతి చర్యా అనుమానాస్పదమే.***

"మొదటిది నీకూ తెలుసు.... నీకోసం నేను కాంప్రమైజ్ అయి ఉండాలి. బట్ ఐ వాజ్ ఎ స్టుపిడ్ దెన్"

గతం చెప్పొద్దన్నట్లు చూసింది రాధిక. అతను అర్థం చేసుకున్నాడు.

"ఆ తర్వాత రెండు మూడేళ్ళలోనే తెలిసింది, నా సోకాల్డ్ 'ఐడియలిజమ్' ఎందుకూ పనికిరాదు. బాగుచేయలేనంతగా ఈ వ్యవస్థ చెడిపోయిందని అందులోకి దిగాకే తెలిసింది. నేను ఎంచుకున్న మార్గం, నా ఆశయాలలో నాకే నమ్మకం తగ్గింది. అసలే నిన్ను దూరం చేసుకున్నానని నేనంటే నాకే కోపం. అందుకు కారణమైన ఆశయాలంటే ద్వేషం పుట్టింది. ఐ రిపెంటెడ్ నేనంటే నాకే కోపం. ఐ రిపెంటెడ్ ఫర్ ఎవ్విరిథింగ్. అలాంటి టైంలో..... ఒక రాంగ్ డెసిషన్ తీసుకున్నా. ఐ మ్యారీడ్ ఎ రాంగ్ ఉమన్" పెదాల్లో తడి ఆరిపోతున్నట్లు అరచేత్తో నోరు తుడుచుకున్నాడు చైతన్య.

ఈ మాటలు తాను వినొచ్చోకూడదో తెలియలేదు రాధికకు. అతని వ్యక్తిగతం జీవితం. భార్య గురించి. కానీ రాంగ్ ఉమన్ అంటాడేమిటి? అంతగా ఏం చేసి ఉంటుంది.

"నీలిమ........ అనీ........ మాకు బంధువుల అమ్మాయే వరసౌతుందని సంబంధం చూసారు...............నీలిమ" ఆమెను తలుచుకుంటుండగానే అతడి ముఖం పాలిపోతోంది.

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి

Click here to go to KOUMUDI Library